

MÉHÉSZETI KÖZLÖNY

XVII. évfolyam. | 1902. Augusztus. | 8. szám.

és melléklete: a

KERTÉSZ-GAZDA

II. évfolyam. — 8. szám.

Legolcsóbb hirdetés!

a „MÉHÉSZETI KÖZLÖNY“-ben:

Garmond-soroként: 16 fillér.

Egész oldal (187 □ cm)

egyszeri hirdetése: . 6 kor. — fill.

Féloldal » » . 3 kor. 20 fill.

Negyed-oldal » » . 1 kor. 60 fill.

Egyesületi tagoknak és féléves hirdetőknél 20%-kal,
egész-éves hirdetőknél 25%-kal olcsóbb.

Kis-hirdetés félhasábos soroként 16 fillér. Egyesületi tagoknak 2 sorig ingyen.

A hirdetési díjak előre beküldendők.

Hirdetéseket elvállal:

a **MÉHÉSZETI KÖZLÖNY** kiadóhivatala
Kolozsvártt, Bástya-útcza 2.

Megrendelések alkalmával a Méhészeti Közlönyre való hivatkozást kérjük.

Erdély legrégibb műasztalos-gyára!

B. BAK LAJOS

kolozsvári

műasztalos-gyárában

a legkittünőbb minőségben és a legjutányosabb árakon, a t-megrendelők kívánásainak és a határidő pontos betartásával készülnek: **mű-butorok**, mindezenemü **épület-asztalos-munkák**, **templomi-, iskolai-, üzleti- és lakásberendezések.**

A gyár ajánlja továbbá *saját készítményüi* és a *legjobb hirméneknél örvenlő* **parquet-mukáit**, melyeket minden minőségben és a *legolcsóbb árakon* szolgáltatót és akár meglevő padozatokra, akár aszfaltba oly módon állít be, hogy eddig-elő hasouló munkáival ugy a *kittünő minőség* és *beállítás*, mint az *ár* tekintetében *versenyen kívül áll.*

A **B. Bak-féle aszfalt-parquet különösen ajánlotos nedves lakásoknál. A legjobbnek bizonyult.** (12—12.)

LÉBER GYULA

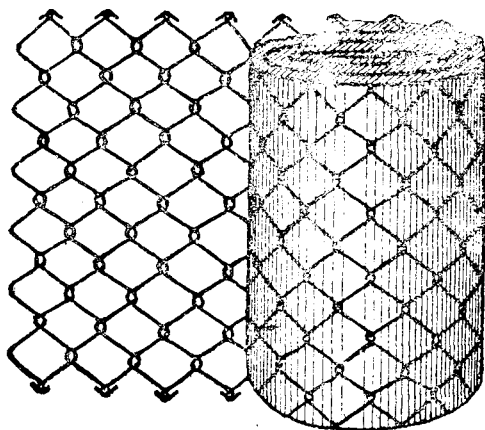
első erdélyi sodrony-szövet-fonal és szitaáru-gyára KOLOZSVÁRTT,

Egyetem-útcza 12. Telefon: 439.

3-12

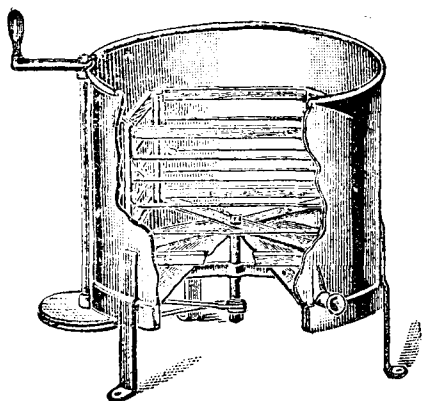
Ajánlja minden, e szakmába vágó munkáját, úgymint: kertek, sírhelyek, sat. bekerítéshez való **gépfonatait**; majorsági udvarok **fonattal való bevonását**; pincze, padlás, töltsvilágossági, magtar- és éléskamra-ablakok **rostélyzatát**; **áthányó-rostákat** szér, koks, kavics válogatásához; **szikrafogókat** gépekhez, zöldre festett légy-szövetet; **szelelő- és löhere-rostákat**; **Backer-féle rostákat** és egyebféle hasznalatra **vas-réz- és cziinszöveteket**; **Kruppa-sodrony-szegélyzeteket** különféle mintákban; fakeretbe foglalt **rostákat** és **szitákat**; ruganyos **ágybetéteket** (matracz); **sodronylábtörlőket.** —

Aczél-tüskés sodrony kertek, délelők, sat bevonásához. Képes árjegyzékkel kíváuatra ingyen és bérmentve szolgálok.

MAGYAR FÉMLEMEZIPAR RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

VII., Gizella-út 53. sz. BUDAPESTEN. VII., Gizella-út 53. sz.

Ajánlja saját gyártmányu, kiváló minőségű méhészeti cikkeit a legolcsóbb gyári áron.

Mézpörgető-gépek,
4-féle szerkezetűek.

Hanneman-féle anvarács, egész új; szárnyaikat a méhek meg nem sérthetik.

Mézsűrítő,
egyszerű és dupla.
Lépfődelező-tálcák.

Ismertető csillagok.

Viaszolvasztó üst, legújabb szerkezetű, 2-féle szerkezet.

Méztöltő edények.

Mézkieresztő-fazék, dupla fallal.

Méhpörmetezők.

Rajföcskendezők.

Méhsöprő-készülék.

Etetőtálcák.

Anyásító-készülék,
egész új.

Méhésszipák.

Méhszöktetők.

Füsttűvők.

Füstölő-gépek (Smoker.)

Mézszállító-edények minden nagyságban.

Megrendelésre készítünk minden a szakmába vágó tárgyat.

Árjegyzéket magyar, vagy német nyelvben kívánatra ingyen és bérmentve küldünk.

Tűzmentes pénzszekrények.

REMÉNYIK VICTOR

VASKERESKEDÉSE

KOLOZSVÁRTT, FÓTÉR.

Legjobb fajta vihar- és istálló-lámpák.

Vasbűtörök nagy választékban.

Ajánlom jól berendezett raktáromat mindenemű **méhészeti cikkekben**; u. m. országos méretű **Bodor-féle kaptárok**, legjobb minőségű **műlép, javított mézpörgetők**, **Hannemann-féle rács**, herefogók, **keretfogók**, méhész-pipa, dohányzó- és nem dohányzóknak, méhész-sipkák, kaucsuk-keztyűk és mindennemű lép- és sejt-kések nagy választékban.

Mezőgazdasági és kertészeti cikkekből különösen ajánlom a legjobb minőségű **vasekéket**, kézi kukoricza-morzsolót, amerikai aczélvillákat, kaszákat, sarlókat, gereblyéket, amerikai szénafűrészeket. Továbbá kerti fűrészeket, kerti ollókat és szemző késeket.

Végül fölhevonom b. figyelmét **konyhaberendezési és háztartási** cikkeimre, melyek közül ajánlok különféle vajverő-gépeket, amerikai fagyalt-gépeket, ruhamangorló és facsaró gépeket, kitűnően zománczott lemez- és öntött edényeket. Raktártartok még valódi berndorfi alpacca és alpaccaezüst evőszerekből és nickel edényekből.

Vidéki megrendeléseket azonnal és pontosan eszközlöm.

Kiváló tisztelettel

Reményik Victor.

S-12

Ló- és marhanyíró-ollók.

Nyomatott Gáman J. örökösénél Kolozsvárt. (Kossuth Lajos-utca 10.)

Méhészeti Közlöny.

AZ ERDÉLYRÉSZI MÉHÉSZEGYESÜLET SZAKKÖZLÖNYE.

MEGJELENIK MINDEN HÓNAP 1.-ÉN.

Az Erdélyrészi Méhészegyesület tagjai a tagsági díj fejében kapják. Tagsági díjak: rendes tagok részéről egy évre 4 kor., kőri tagok részéről egy évre 2 kor. — Minden pénzküldemény Bíró Gyula, tautitóképző-intézeti tanár, egyesületi pénztáros úrhoz, Kolozsvár, Esterházy-utca 21. sz. czimzendő.

A lap szellemi részét érdeklő közlemények és reklamációk a „Méhészeti Közlöny szerkesztőségének Kolozsvár, **Bástya-útcza 2.**“ czimzendők.

Közleményeink utánnomása a forrás teljes és pontos megnevezése nélkül tilos.

A kéziratokat nem adjuk vissza.

Reklamációkat csak a következő hónap 15.-éig és csak a postahivatal útján fogadunk el.

Felelős szerkesztő: **Szentgyörgyi Lajos.** Főmunkatárs: **Nagy János.**

Kitüntetés.

A király ő felsége Kovács Antal, országos méhtenyésztési felügyelőt a koronás arany érdemkereszttel tüntette ki.

A legfőbb elismerés annak a léleknek szól, mely összes gondolatával a magyar méhészet föllendítéseért lángol; a fejedelmi kitüntetés fényes jelvénye azt a keblet ékesíti, melynek minden dobbanása a hazai méhtenyésztés fölvirágoztatásáért buzog; a királyi kegy annak a nemes törekvésű férfiúnak a hazafias fáradozásait dicséri, ki nagyérdemű és örökemlékezetű elődének nyomdokait hiven követve, predesztinált rátermettséggel oroszlánrészt vett a nagy munkából, mely Magyarország méhészeti kulturáját a művelt államok közt első helyre emelte.

A magyar méhészek összeségének a kitüntetés fölött érzett örömeben mi is igaz bensőséggel osztozunk; szívvél-lélekkel üdvözljük Kovács Antal országos méhtenyésztési felügyelő urat, s őszintén kívánjuk, hogy mesteri műveinek gyümölcsözése állandó, jótékony munkásságának további, méltó elismerése elmaradhatatlan legyen.

A pozsonyvármegyei méhészkör tisztelt tagjaihoz!

A pozsonyi mezőgazdasági kiállítás keretében tartandó méhészeti kiállítás érdekében van szerencsém tisztelt tagtárs urakat fölkérni, hogy ez alkalommal élve, kitűnő mézünk megismertetése céljából a kiállításon minél nagyobb mértékben való részvétel végett Valló János csoportbiztosnál, Ligetfalun jelentkezzenek.

Becses tudomásukra adom, hogy a komáromvármegyei társ-egyesület a pozsonyi kiállítás megtekintését szeptember 8.-ára határozta. A kirándulók szíves fogadása iránt való intézkedéseket a pozsonyi helyi lapok annak idején közölni fogják.

Mint hogy e méhészeti szakközlőnyt a pozsonyvármegyei méhészkör tagjai tagsági díjuk fejében kapják (mely tagdíj Schubert István pénztáros úrhoz küldendő), a szakközlőnyért külön előfizetési díj nem jár.

Pozsony-Ligetfalu, 1902 évi július 28.-án.

Olgay Árpád,
elnök.

Útmutatás a kezdő méhész számára.

(Augusztus.)

Július, a méhészetre nézve sokszor a legkritikusabb hónapok egyike, az idén általában mindenütt kedvezett a méheknek. A vidékeken szerzett személyes tapasztalatok, valamint a több felől érkező értesítések igazolják, hogy évtizedek óta nem volt — legalább az erdélyrészi vidékeken sok helyen — olyan gazdag rajzás és mézelés, mint az idén; az üres kasok és kaptárok rajokkal, a bödönök mézzel telvék, az üres kasba fogott raj 2 hét alatt megrajzott, s az unokarajok is telőre képesekké gyarapodtak; egy öreg úr napról-napra eszközölt mérés után konstatálja, hogy méhei családonként naponta 2—3 kilóval súlyosodnak.

Kedvező körülmények között, mikor az időjárás alkalmas, kivált, ha kellő lépkészlettel látjuk el a kaptárokat, valóban bámulatra keltő gyorsasággal népesednek, vagyonosodnak a méhcsaládok.

A méhész forgótökeje a lépkészlet. Aki azt a folytonosan hangoztatott figyelmeztetést meg nem vetette, hogy a tavalyi, vagy idősebb méhtörzsnek és rajnak a költőterét és mézürét egy-

aránt kiépített dolgozós lépekkel, vagy egész műlélapokkal bővítsse: az idén tapasztalhatta csak igazán, mennyi áldás rejlik a méhészkedés okszerű üzésében; s bizonyára gondoskodik arról, hogy jövőre az a nagyon jól kamatozó forgótőke: a lépkészlet meglegyen.

Habár az idei nyár oly gazdag mézelésű, hogy néhol a tarlót, más vidéken az ugart, parlagot fehér lepedőként borító tisztesű, vagy a fehér lóhere virágai közt csöndes, harmatos éjt követő reggelenként járva, az ember cipőjére, ruhájára tapad a méz, s a kaptárok egyre telnek, a kezdő méhészek közül sokan mégsem pörgettek, azt hívén, hogy a méz még nincs megérlevé a lépekben és hogy ősz előtt nem is ajánlatos pörgetni, mert ki tudja, minő kedvezőtlen fordulat állhat be addig.

Aki a június-juliusi gazdag hordásban szorgalmasan nem pörgetett, vagy legalább el nem szedte a telt lépeket és üreséket nem rakott helyükre, annak a törzsei jó ideig bomlottak a rajzással, begyűlő mézkészletükre derüre-borura szaporítottak, későig eresztették a sok gyöngé rajt; de a méhlegelők megapadásával sem az anyatörzsnék nem lesz majd módja a szenvedett veszteséget pótolni, sem a késői rajok nem képesek téli szükségletüket beszerezni; azért az ilyen méhészkedés még az idei gazdag nyár után is sok keserűséget szülő csalódással végződik. Vagy ha már megszűnt a rajzási ösztön, de a hordás még jó, s a lépek telnek, avagy, ha egyáltalán nem rajzott a törzs, meghordott lépeit mégsem pörgeti ki a méhész, akkor a költőtérben kikelő fiasítás helyére rakják bőven begyűlő mézfölöslegeiket a méhek, az anya petézése egyre szűkebb körre szorúl, s őszre elnéptelenedik a család. Még ha ezek a nem is eshetőségek, hanem a jelzett viszonyok közt gyakori jelenségek el is maradnának, ha tehát káros következménye nem is lenne annak, hogy bő hordáskor is csak a betelelés alkalmával szednők el a mézfölösleget: az ilyen méhészkedés nem adja meg az idei nyár kedvezésének megfelelő hasznot.

A gyakorlat bizonyítja, hogy a tömör népességű család jó hordáskor — kivált, ha a kipörgetett lépeket patak, vagy esővízzel kissé meghintjük — 3—4 nap alatt ismét megtölti a mézür lépeit, hihetetlen gyorsasággal szerzi be azt, amit tőle elvettünk; állandó jó gyűjtés idején 8 nap múlva ismét pörgethetünk tehát.

Aki okszerűen irányítja méheinek munkásságát — főleg, ha nem szaporító (rajoztató), hanem mézeltető rendszert űz — az idei bő hordás alkalmát jól kihasználódó, junius-julius közén is többször pörgethetett, csaknem állandóan ketyegtette pörgetőjét. Mi helyesebb már most: csak egyszer, ősszel, vagy mindannyiszor pörgetni, valahányszor a mézürben készlet található? A költőtér a méheké, a mézür tartalma a méhészé.

Ha — de csak netalán — a költőtérben alig mutatkoznék is méz, jó hordás idején ne aggódjunk; faifönntartási ösztönüknél fogva idejekorán meghordják költőtérük lépeit is mézkészlettel a méhek, téli szükségletüket bő mézéléskor oly gyorsan beszerzik, hogy a ma még üres lépek 6–8 nap alatt telvék.

Arra a kérdésre, vajon érlelt és eltartható-e a méz, ha hetenként pörgetünk, határozottan mondhatjuk: e tekintetben nincs okunk aggodalomra. A magyar méz — mondjon a külföldi irigység bármit (mégis a mi mézünk legkedvesebb mindenfelé) oly kiváló, hogy a lépek sejtjeinek befödése kezdetén pörgetve is annyira érlelt, hogy ha jól megszűrjük, tisztán kezeljük, s idegen anyag nem jut hozzá; a jövő világteremtésig is eltartható. Szükségtelen tehát bevárni, míg az egész lépet befödik a méhek. Pörgessünk, mihelyt megteltek a keretek, s a lép felső szélének sejtjeit fődni kezdik a méhek. A jó mézélés kedvező alkalmát a méheknek folytonos gyűjtésre való serkentésével használjuk ki minél eredményesebben. Ahol nyár utóján is bőséges a méhlegelő (különösen a tisztessűrű, s fehér lóheréről, valamint a mesterséges takarmányról, erdővágások változatos virágaiból, sat.) augusztusban még javában foly a hordás, vigan zakatol a pörgető. A déli vidékek méhészei vándorló rendszert űzve, méhtörzseiket ilyen jobb legelőre viszik, s bezzeg szép pénz üti markukat.

A mézszüretelés mellett — kiváltképpen ott, hol számottevő hordásra már nem lehet várni — a méhcsaládok jövő évi tenyészésre való képességének a biztosítása legyen most főigyekezetünk. A legszebb, legteltebb mézeskeretekből (*dolgozós* mézes lépek legyenek) hagyjunk a kaptárokban egyenként legalább hatot—nyolcztat, hogy a méhek a keret alsó léczéig tömören megtöltsék, sejtjeit befödjék.

A költőtérben legalább az alsó keretsoron bőséges hely

legyen, az anya petézésére. Az őszi fiasításból kikelő ivadékok lesznek a méhcsalád jövő tavaszi napszamosai.

A szórványosan, nem tömör sorokban petéző, vagy éppen púpos fiasítású, tehát kimerült anyák kicserélésére még mindig jó alkalmunk van. A selejtes anya eltávolítása után akár azonnal, akár az árvaságnak egy napig való érzetése után a megtermékenyült anyát szoktatóba adjuk be; kissé megmézelve, s a küszöbdeszkán bebocsátva is szépen elfogadja a nép.

Petéből is neveltethetünk még anyát, ha kikelése után herék lesznek még a telepen.

A kimerült anya fiasítása rendetlen; egy és ugyanazon a lépen sima, tehát rendes földesű (dolgozós) fiasítást látunk; mellette pedig némely sejtben púpos a költés, melyből törpeherék lesznek, majd néhány czella üres. Az ályanyás nép fiasítása is szórványos, vagyis a bepetézett sejtek szintén üresekkel váltakoznak, de egy-egy czellában több pete is látható; a fiasítás pedig mindig púpos.

Az ályanyás nép meganyásítása hiábavaló vesződség; röppentsük szét! Lakását — legyen az kaptár, vagy kas — vigyük a kert távolabb eső napos helyére, lépeit szedjük ki, rakjuk szét a kertben, hadd röpjöljön a méhek egy része haza, hol azonban lakásukat már nem lelvén (vagy ha nem volt elmozdítható a kaptár — mely esetben kereteit szedtük ki és vittük a kertbe — menőkéjét elzártuk), a szomszédba kérezkednek, hol — mivel megbolygatásuk miatt mézzel szívták tele magukat, tehát megrakodva mennek — szívesen fogadják őket. A kirakott lépekről lassan-lassan fogy a nép, haza szállingózik, a szomszédos családot bekoldulásával nem rohamosan, nem tömegesen ostromolja, a cél simán sikerül hát. Ezért csak akkor kezdünk a lépek le- és a kaptár kisöpréséhez, mikor a nép már megritkúl. Az ályanyás nép szétröppentésére is egalkalmasabb a délelőtti, csöndes, napos idő, mikor a méhtelepen általában gyűjtés után látnak a méhek, s a családok népe ügyet sem vet arra, hogy mit művel a méhész; különben rablás, hadakozás, véres harcz támadhatna a telepen. A szétröppentéssel az ilanyák elpusztúlnak.

Az idei sűrű és hozzá késői rajzás miatt őszre sok az apró család, s köztük gyakori az anyasági baj. Legajánletosabb volna,

ha a silány népeket már most egyesítenők, hogy a betelepés idejére kellőleg rendben legyenek.

A gyarapodásukban visszamaradt, de különben rendes állapotú családokat vagyonosabb törzsektől elszedett telt keretekkel — a szükséghez képest fiasításos, vagy mézes lépekkkel — növeljük erősebbekké, hogy törzseink őszre egyenlőek legyenek.

Mikor már minden családnál rendben van az anyaság, a herék pusztításában segítsünk a méheknek. Erre a célra a menőkén használt tolóka nagyon megfelelő, mely négyféle helyzetben alkalmazható. Délben, mikor a herék legtöbbje künn röpköd, a tolóka 4—5 mm.-es nyílásokkal ellátott, tehát anyarács-szerű felét illesztjük a menőkére. A dolgozóméhek ki- és bejárhatnak, de a herék künn rekednek. Reggel visszahelyezzük volt állásába a tolokát, délben pedig ismét a 4—5 mm.-es nyílásaival illesztjük a menőkére, hogy a megint künn levő herék vissza ne juthassanak.

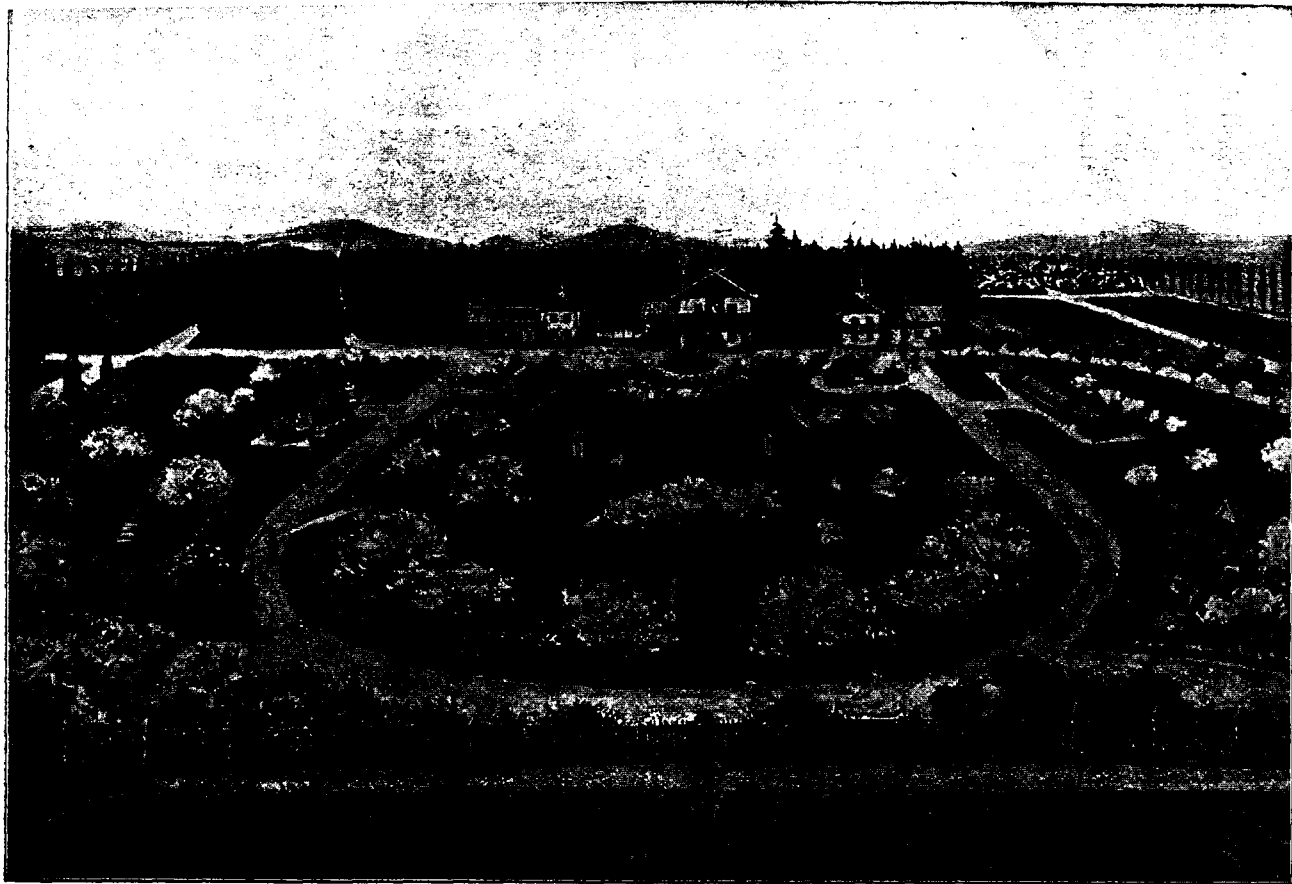
A hordás csökkenésekor ugyancsak a tolóka megfelelő alkalmazásával szűkítjük a menőkét, hogy a méhellenségek és rablók ellen könnyebben védekezhessek a család.

A vándorlás módját, s az egyenlősítésnek kasokkal és kapárokkal való mikéntjét annyiszor közöltük már e rovat alatt, hogy újból ismétlését fölöslegesnek tartjuk.

Teleki.

Magyar királyi állami méhészeti gazdaság Gödöllőn.

Régen táplált vágyakozás sarkalt bennünket arra, hogy a magyar méhészet e Mekkájáról, hova szent áhitattal zárandokolunk, melynek összes helyiségét és berendezését, s minden talp-alattnyi részét ihletetten, hazafiúi örömünk és büszkeségünk édes föllángolásával bejártuk és megszemléltük, Közlönyünkben megemlékezzünk. De mivel e szép alkotást június 1.-jének kedvesen megkapó és örökemlékezetű ünnepén adta át a nyilvánosságnak Darányi Ignác dr., földművelésügyi miniszter úr ő excellentiája, e nagy napot megelőzőleg nem szólhattunk bővebben ez intézményről; júniusi és júliusi számunkból pedig — a legmélyebb sajnálatunkra — azért maradt el a leírás, mert a gazdaság itt közzölt képének clychéjét — ám idejében kopogtattunk érte — minden lap között mi kaptuk meg utóljára.

Magyar királyi állami méhészeti gazdaság Gödöllőn.

Mennyit haladtunk harmincz év óta! . . .

Pillantsunk végig a visszaemlékezés villámnál gyorsabb futamaival a három évtizeden, illetőleg annak kezdetére, s kérdeznünk sem kell, mi volt akkor Magyarország méhtenyésztési kulturája. Nem volt az kultúra; közismeretű értékében még csak méhtenyésztésnek sem mondhatjuk. Országos jelentőségének ébredező csiráját is kemény burok zárta, a közönyösség jéghidege övezte. Mekkora ügyszeretet, mennyi melegség kellett ahhoz, hogy ez útszéli magból áldást termő terebélyes fa növekedjék!

A világtörténelmi szereplésű csudás kis méh modern tenyésztése iránt, mely az ő életműködését figyelemmel szemlélő lélek legnemesebb érzéseinek a húrjait oly bűvös harmoniában tudja pengetni, föl-föllobbant ugyan hazánk különböző vidékein itt a tudományos, ott a gyakorlati czélt kitűző érdeklődés, de mindennütt csak szűk körre vetette rövid tartamú világítását; a fölsilant szikra csak itt-ott fogott gyöngé, halvány tüzet, s as is hamar elenyészett.

Ám ott, a Délvidék áldott téerein, Magyarország éléskamrájában, a haza Kánaánjának ismert úgynevezett Bánságban — hol pedig éppen a legkevesbbé voltak az emberek arra utalva, hogy a megélhetés gondjainak enyhítése végett a kis méhvel munkatársuljanak — föltámadt az a két legfényesebb oszlop, mely az egész országban szerte áradó világosságot szórt a méhészek útjaira. Fényük a mi örökszövétnekünk; szikrájuk mindenfelé lángot gyújtott, lelkesítésük hevitett, maradandó becsű munkásságuk országos értékű, tevékenységük áldásos, tanításuk mindnyájunk hiszekegye lett.

Grand Miklós és Ambrózy Béla báró voltak a magyar méhészet modern fejlesztésének alapvetői, úttörői, országos fölkarolásának első apostolai; ők mutatták meg, egyengették és irányították továbbhaladásunk útjait.

Milyen különös! Amaz, a szerény, de áldásos munkásságú néptanító, ez a magyar mágnás; a népnevelés napszámosa az egyik, a nemzeti arisztokráczia nagynevű jelese a másik, de annyi demokracziával mélyen érző nemes lelkében, hogy a két társadalmi távolság benső barátsággá, egyetértő, együttérző lélekké olvad a kis méh varázsló döngicsélésének a kedvelése közben.

Amaz elköltözött örökre; de itt hagyta eszméit, melyekből a magyar méhészet fejlesztése táplálkozik; itt maradt szellemének napja, hogy éltető sugarakat árásszon abba a virágos kertbe, melynek ő volt első és leghűségesebb kertésze; emlékének kegyeletes tisztelete örökké élni fog hálás lelkeinkben. De itt van, itt él közöttünk, diadalról diadalra vezetni és vezesse még sok évtizeden át ügyünket a másik fényes csillag, a magyar méhészek élő büszkesége, a világ méhészegyetemének legkimagaslóbb nagysága: Ambrózy Béla báró.

Magyarország méhészetéről sem a hazában, még hevesebbé a külföldön, szó sem lehetett, míg e két legjelesebbünk: Grand és Ambrózy csudaszerű eredményeikkel a közérdeklődést föl nem keltették, s a Délvidék méhészeit táborba nem szólitották, hogy a Délmagyarországi Méhészegyesület — az ország legelső ilyen egyesületének — 1873-ban történt megalapításával Magyarországnak a modern méhtenyésztés számára való meghódításához kezdjenek.

Mennyit haladtunk azóta! . . . Sem mi, a magyar nemzet más kulturális téren, sem Európa bármely más állama a méhtenyésztésben akkora haladást, fejlődést azóta el nem ért.

Kalaplevéve köszöntse hát minden magyar méhész e két nagy nevet: Grand és Ambrózy. Ők mutatták meg azt az utat, mely Gödöllőre vezetett, hová a művelt nemzetek fiai is elzárándokolnak, hogy a magyar méhészet fejlettségéből tanuljanak, a magyar szorgalomnak elismeréssel és tisztelettel adózzanak. Ha tehát a legelső nemzetek fiai is ellátogatnak Gödöllőre, kötelességszerű, hogy kedves magyar méhésztársaink közül azokkal, kik oda nem zárándokolhatnak, legalább halvány képében ismertessük meg a magyar méhészet e remek szép otthonát, melynek csak megközelítő mását is hiába keresnők e földön, s melynek megalkotói e mű létrehozatalával soha le nem róható hálára kötelezték a magyar méhészeket, de általában a nemzetet.

(Folyt köv.)

Telekli.

Idei élményeim a méhészetben.

Szomorúan, lelki fájdalommal olvastam a Mém. Közl. ez évi júniusi számában a 48. oldalon közlötöket. Jó távol esem most

Kolozsvártól, mégis, sajnos, ennél nem sokkal vigasztalóbbakat mondhatok el idei méhészeti évről. Rendkívüli enyhe, gyöngé, rossz tél után (hónak, fagynak úgyszólván semmi nyoma) következett olyan hideg, zord tavasz, aminőre az itteni legöregebb emberek is alig emlékeznek. A többek között szőlőink még Szent János nap táján sem viritottak.

Kaptáraitam a múlt őszön a beteleléskor szerencsére mind bőven elláttam mézzel; az idei tavaszon így nem szorúltam etetésre.

Volt egy szalmakasom, mely tavaly sem rajzott. Az idén — miként jegyzeteimből kitűnik — április 14.-én kezdett kiülni és csak május 13.-án birt kirajozni. Tehát elég sokáig (egy nap híján teljes egy hónapig) készülődött, jóllehet: a kas nem nagy méretű és semmiféle pótlást alája nem tettem. Nem is lehetett itt áprilisban egyetlen here röpködését sem látni, pedig — miként már többször olvastam — csakis az áprilisi herejárás von maga után bő rajzási, illetőleg jó méhészeti évet.*) A rajzás — szerintem — összefügg a mézeléssel; amelyik évben nincs raj, vagy csak nagyon kevés, az rendszerint mézben is szegényes, szűk szokott lenni.

Az említett első raj kivonulása után harmadnapra már füttyölni kezdtek az anyák a másodra. A jelenség föltűnt nekem, mert tudvalevőleg rendszerint 5—6 nap múlva szokott ez bekövetkezni. E körülményre más elfogadható magyarázatot nem tudok adni, mint azt, hogy kivonulásában az első raj 1—2 napot megkésett.

Az anyák füttyölésében nem volt azonban köszönet. A hirtelen beállott hűvös, esős idő a rajzásra való készülődésben anyaira megzavarta szegény méheimet, hogy az említett szalmakas népe két napi füttyölés után úgy az anyákat, mint a heréket mind kiűzte, leöldöste. Ebből az a tanulság, hogy az anyák füttyölése sem mindig csalhatatlan jel az utórajzásra. Lett azután erre olyan rendszeres heremészárlás a méhesemben, aminőt normális viszonyok között ősszel szoktunk látni. Azóta — természetesen — nem kaptam több rajt, mert hiszen here nélkül rajzás nem is képzelhető.

*) Az erdélyrészi vidékeken az idén nem így következett; áprilisban nem volt here, sőt májusban is ritka helyen; junius-julius mégis régen nem tapasztalt bőségben ömlesztette a rajt és mézet. — 7.

Azt is éppen az idén, tavasszal tapasztaltam, hogy viasz-moly-pillék későn jelentkeztek, amit szintén az idők mostohaságának tulajdonítok. Kora tavasszal a mezei egerekkel is meggyűlt a bajom (méhesem a szőlőhegyen van), melyeknek garázdálkodása később azonban szerencsésen megszűnt.

Az akáczirágzás itt mintegy 2—3 héttel később kezdődött, mint rendesen. Ez a késés volt részben a szerencsénk; ám azért az akác gyöngén viritott, egyes fák teljesen virág nélkül, meddón maradtak. Az akáczirágzás idején is volt egy-két eső, annyit mégis gyűjthettek róla a méhek, hogy őszre némi mézfölösleget adhatnak talán. A nyári mézkiészedésnek és pörgetésnek több oknál fogva, elvből nem vagyok barátja.

Május végén nálam időzött Wieder József, az Erdélyrészi Méhészegyesület volt főttkára Sátoralja-Újhelyből. Persze: kimentünk a méhesbe is, hol az én igen tisztelt barátom — belecgyezésemmel — egy szép napon a legerősebb méhtörzsemből múrajt csinált kész anyával. Elvből nem csinálta — mint mondá — csupán 8 félkeretre. Készítési idejét leghelyesebbnek látja, mikor az akácvirág még csak fehéredni kezd, kinyilva még nincs. Hát én őszintén bevallom: nem szeretem a múrajt; egy természetes rajt tiz múrajért sem adnék. Amit emberi kéz készít, sohasem lehet olyan, mint amit a természet alkot. A múrajt néhány napig etetni, itatni kell; ez már magában is nehézséggel jár, s minden etetés-ítatás daczára, mégis rendszerint elgyöngül a múrajt, mert az öregebb méhek visszaröpülnek az anyatörzsrre. Az olyan méhesben, hol csupán múrajjal szaporítják a törzsek számát, ott megölik a méhészet poézisét, Előttem legalább nincs szebb, gyönyörködtetőbb látvány a méhészetben, mint a természetes raj kivonulása. Bő rajzási évben fölösleges a múrajt; a törzsek számának szaporodása úgyis ideje korán, könnyen és gyorsan elkövetkezik a gyakran jelentkező természetes rajokkal. Csak az ilyen évet tekintem a méhészetre nézve gazdagnak. Amikor azonban hetekig készülnek a méhek a rajzásra, a méhészetre szűk esztendő mutatkozik. Ilyenkor a múrajt sem ajánlatos, mert erőszakolt, — hajánál fogva előhúzott kényszer-dolog. A múrajt pártolói időt akarnak nyerni, a természetes rajt nem győzvéen várni, ámde kérdés: nem veszítik-e el azt másban, amit az időben nyernek, vagyis: elvesztik a réven,

amit a vámon nyernek. Okkal-móddal meg lehet, sőt meg is kell fékezni a túlságos rajzást. Nincs az a raj, amelyiket a fa tetejéről — anélkül, hogy fölmásznánk — egyik-másik fogással, könnyebben le ne lehetne hozni.*) Pusztán az anyacsere kedvéért azért látom fölöslegesnek a műrajkészítést, mert az öreg anya fölkérésével és eltávolításával sokkal kevesebb fáradság árán érünk célra. Hogy a műraj sohasem gyarapodhatik úgy, mint a természetes raj, az a tény is igazolja ezt, hogy: míg a május 28.-án készült műraj június 20.-án is csak 8 félkeretet lepett el, addig a június 5.-én kivonult természetes rajom mintegy 10—12 félkeretre terjeszkedett.

Az idénre több méhészeti kiállítást terveznek, Szerény nézetem szerint vajjon nem lenne-e helyesebb, ha az intéző körök más évre kalasztanák ezeket, mert — sajnos — több, mint valószínű, hogy az idén országszerte rossz méhészeti év lesz.**)

Végül még egyet. Ha igaz az, hogy a dologtalan emberre hiába süt az Úristen napja, akkor még nagyobb igazság, hogy Isten áldása nélkül az ember fáradozása, munkája vajmi keveset ér.

Tállya,

Prónay Albert,

A mi dolgaink.

Igazgató-választmányunk augusztus 17.-én, vasárnap délután 3 órakor »Zsongói« méhtelepünkön rendes ülést tart, melyre a t. tagok minél tömegesebb megjelenését kéri az elnökség. Az ülést megelőzőleg szokásos méhészeti előadás is lesz, melyről ez alkalommal is bizonyára nem fognak hiányozni az érdeklődők. Ezen az ülésen vesszük számba, hogy egyesületünk mennyiben lesz képviselve a temesvári kiállításon és gyűlésen, s hogy mit is tevének eddig ez ügyben.

Azt mondja Nagy János barátunk körútjából visszatérve, hogy az ő 8 vármegyére terjedő területében, különösen *Háromszéken*, teljesen sikerült az idei méhészkedés; s más tájakról is

*) Kér, hogy módszerét körülményesen ki nem fejtette. — T.

***) Hála Istennek: az erdélyrészi vidékeken kivétel nélkül mindenütt és az egész ország más tájairól vett értesülés szerint is június és július oly bőven kárpótolta a méhészek április-májusi aggodalmát, hogy jobb esztendőt kívánunk sem lehet. — T.

nagyon kedvezően nyilatkozik.*) De mi itt, Kolozsvártt, nem érthetünk vele egyet, mert nekünk csupán bogarunk van véghetetlen bőségben, de mézünk csak annyi mutatkozik, hogy szánandóbb családainkat a mégis többecskezt szerzett törzseink vagyonszájából berendezhessük. Pedig rajt is alig kaptunk annyit, amennyire szaporitási célból számítottunk; s ami jött, abban sincs nagy örömmünk, mert csak júliusban jelentkeztek, melynek második felén túl — amint már tapasztaltuk — semmi hordás nem szokott lenni. A herékkel is rövid 5–6 nap alatt teljesen elbántak a méhek. Hogy augusztusban és szeptemberben lesz-e még egy kis gyarapodás, Isten tudja; de akáczfáink itt-ott szépen ígérkeznek másodvirágzásukkal. Első virágzásuk nem is volt éppen semmi; hársvirágot sem szagolhattak méheink, mert mindent elsöpört a fagy. Hanem azért mégis talpon állottunk, s végeztük dolgainkat bent és kint, oly szívósan és kitartással, mintha egész kis Erdélyünk egy Asclepias-erdő lett volna, tele-s-tele bödönökkel, s más tartalmasabb mézesedényekkel.

Kedves jelenség volt július 27.-én, vasárnap délután „Zsongó” telepünkön (egyesületünk házsongárdi méhesén) annak a lelkes tanítósnak az odasereglését látni, kik 4 hét óta időznek Kolozsvár falai közt, a közoktatási miniszter úr által rendezett *továbbképző tanfolyamon*. A hölgyek és férfiak nagyon szép társasága lepte el telepünket, kiknek, s egyesületünk több választmányi tagjának jelenlétében Nagy János érdekesen adta elő a legszükségesebb tudnivalókat a méhek világából.

De minden lelkesedésünk daczára is fájó érzés fogja el kebleinket, mert az intéző körökben oly erősen éreztetik velünk a mostoháskodást, hogy annak nyilvános kijelentését elpalástolni képesek nem vagyunk. Mert nehéz, de egyszersmind oly alapos és sikeres munkát végzünk, aminek teljesítésére — csupán ügyszeretetből — aligha vállalkoznék más valaki. Kissé több bizalmat és elismerést, s illetőleg bátorítást várnánk! De talán már ez is megjön!? Úgy akarnánk, úgy szeretnénk sokkal többet cselekedni, többet menni, többet látni és tanulni! De fájdalom, még mindig küzdünk annak a *tíz évi intermezzónak* a nyomoruságaival, s nem

*) Kolozsvár közvetlen szomszédságában: Szamosfalván is *gondagon* mézelnek a méhek.

jut ki, hogy egy-egy világpiacson összesereglett üggyársainkkal érintkezzünk, mint aminő pl. azon a gödöllői szép ünnepségen, közel hétszáz zsongó kollegával való találkozásunk is volt, s aminőknek a temesvári és pozsonyi nagy napok is ígérkeznek. Bizony kár, hogy a pénzünkkel és vérünkkel rendelkező körök nagyobb figyelemre nem méltatják ezeket a dolgokat is, s hogy viselkedéseikkel oly érzékenyen érintik nemesebb emberi voltunkat. Pedig mily szépen mondja a legfölségesebb írás: kérjeteK és megadatik, zörgessetek és megnyittatik . . . És mi mégis itt csak összenézünk és . . . és . . . elbúsulunk, hogy hogyan is jártunk július 30.-án azzal a segélyiyyel?! . . . De egyszersmind bizonyosak vagyunk abban, hogy csalódásunkat nem soká bekövetkező vidámság váltja föl; — mert mi mégis látjuk az erdélyi részek méhészetének egén a biztató szívárványt.

Szentgyörgyi.

Mézbör.

Egy liter tiszta, pörgetett mézet három liter tiszta folyóvízbe keverve, mázos vasedényben, gyöngö tüzön mindaddig — úgy másfél óráig — főznünk kell, míg habverése meg nem szűnik; — a habot le kell szedni. Ekkor levesszük a tűzről és hűlni hagyjuk. Kihűlés után adjunk a folyadék minden 20 literéhez egy deka-gramm tiszta borkősavat, s minden literéhez másfél gramm cser-savat (tanin) és keverjük össze jól a folyadékot. (A borkősavat és csersavat gyógyszertárból szerezzük be.) Az így elkészült folyadékot öntsük hordóba, melyre alkalmazzunk forralót (kotyog-tató) és tartsuk jó meleg szobai levegőben, hogy az erjedés annál hamarabb menjen. A további eljárás ugyanaz, amit a Méhészeti Közlöny melléklapjának, a Kertész-Gazdának a múlt hónapi szá-mában a ribizli- (vörösszöllő-) bor készítéséről közöltem.

Kellemes aromájánál, ízénél, illatánál fogva ez is fölséges ital, mely akárhány szőlőbort pótolni, sőt jóságában fölűlmúlni is képes. Mi jóízűen fogyasztjuk, vendégeink társaságában is vigan, kellemesen élvezzük; készítését melegen ajánljuk méhésztársaink figyelmébe.

Torda.

Böölöni István,
áll. el. isk. igazgató.

Méhészeti előadások.

Augusztusban.

Az I. kerületben:

4.-én Kun-Szent-Mártonban, 5.-én Török-Szent-Miklóson, 6.-án Kis-Ujszálláson, 7.-én Dévaványán, 8.-án Kun-Hegyesen, 9.-én Abád-Szalókon, 10.-én Kis-Körén, 11.-én Vezekényben, 12. én Hevesen, 13.-án Jász-Szent-Andráson, 14.-én Jász-Dózsán, 15.-én Mihálytelken, 16.-án Jászberényben, a földműves-iskolánál, 17.-én és 18.-án Lőrinczkátán, 19.-én Szentmárton-Kátán.

A II. kerületben:

10.-én Bicskén, 11.-én Alcsuthon, 12.-én Gánton, 13.-án Zámolyon, 14.-én Fehérváron, 15.-én Sereglyésen, 16.-án Sár-Keresztúron, 17.-én Sárbogárdon, 18.-án Herczegfalván, 19.-én Rácz-Almásán, 20.-án Nagy-Perkátán, 21.-én Szabolcson, 22.-én Ercsiben, 23.-án Érden, 24.-én Tétényben.

A III. kerületben:

4.-én Morva-Liszkón, 5.-én Beczkón, 6.-án Melsiczen, 7.-én Drietomán, 8.-án Nagy-Sztankóczon, 9.-én Vág-Ujfalun, 11.-én Nagy-Ugyicson, 12.-én Marikován, 13.-án Papradnón, 14.-én Domanison, 15.-én Precsinben, 16.-án Predméren.

A IV. kerületben:

5.-én Tisza-Keresztúron, 6.-án Tisza-Újhelyen, 7.-én Mátyfalván, 8.-án Verbőczőn, 9.-én Salánkon, 10.-én Nagy-Komjátiban, 11.-én Kis-Csongován, 12.-én Alsó-Karaszlón, 13.-án Alsó-Sáradon, 14.-én Felső-Karaszlón, 15.-én Ugocsa Rosztokán, 19.-én Magyar-Raszloviczán, 20.-án Bérczalján, 21.-én Alsó-Valyán, 22.-én Felső-Valyán, 23.-án Lukoviczen, 24.-én Hrabóczon, 25.-én Komaróczon, 26.-án Bártfa-Újfaluban, 27.-én Sárpatakon, 28.-án és 29.-én Gábolton.

Az V. Kerületben:

Forgách Lajos a gödöllői állami méhészeti gazdaságba szolgáltatételre be lévén rendelve, előadások nem lesznek.

A VI. kerületben:

12.-én Hátszegen, 13.-án Reanban, 14.-én Várhelyen, 16.-án Alsó-Bauczáron, 17.-én Ruszkabányán, 18.-án Nándorhegyen, 19.-én Ohába Bisztrán, 20.-án Obrezsán, 21.-én Pestyéren, 22.-én Zsidóváron, 24.-én Nadrágon, 25.-én Turdián, 26.-án Bozsúron.

A VII. kerületben:

5.-én Turjákon, 6.-án Közép-Borgón, és Oláh-Szent-Györgyön 7.-én Dombháton és Földrán, 8.-án Naszódon és Csepánban, 9.-én Pintákon és Kis-Demeteren, 10.-én Szász-Mátéban, 12.-én Mező-

Kapuson, 13.-án Maros-Lekenczén és Maros-Bogáton, 14.-én Veresmarton, 15.-én Gyertyánoson és Boréven, 16.-án Magyar-Létán és Közép-Peterden, 17.-én Tordán.

Különfélék.

Jó hordás. Az idei nyári hordás tudvalevőleg általában gazdag. A bodzai szorosban egy öreg úr, ki kizárólag csak méhészettel foglalkozik, néhány kiszemelt, de közönséges népességű kaptárt naponként megmért, s azt tapasztalta, hogy júliusban napról napra átlag 2—3 kgr. mézet gyűjtött egy-egy méhcsalád.

Báránryra szállt raj. A szolnok-dobokavármegyei Soósmezőn Betegh Gerő birtokos úr méhesén — habár elég sűrűn állanak a fák — a legelésző báránkyára szállt egy raj.

A méheknek a lépekről való lesöprésére mindennél jobb a vízbe mártott egy szál lúdtoll; ettől leggyorsabban menekülnek és föl sem bőszülnek a méhek.

Rablás ellen ajánlja egy öreg méhésztársunk a megtámadott kaptár, vagy kas menőkéjének vízbe mártott szénacsomóval való beárnyékolását.

Műlépszabdalo eszköz. A műlépet a keretberagasztás előtt ki kell szabni, széleit kellő módon körülszelni. Ha a kés nem borotvaélességű, a műlép gyűrődik, szakad. Erre a célra legalkalmasabb az úgynevezett csőregetetelő (reczés tésztaavágó) alakú körkés, melynek éle sima, nem reczés.

Az Erdélyrészi Méhészegyesület pénztárába fizettek augusztus 1.-jéig az 1902. évre.

Rendes tagok: Ajtay Bálint, Albisy Géza, br. Ambrózy Béla, Ambrózi Mihály, Balla Kálmán, Barabás Károly (402), Csere Lajos, Czehe Imre, Csollán József, Draveczy Gusztáv, Deák Lajos, Franzen Mihály, Farkas József, Vasmegeyi Gazdasági Egylet, Gazd. felső népiskola (Halmi), Gillyén József, Ménészeti Gazdaság (Gödöllő), Gencsy Gyula (2), Horváth Gyula, Hegedüs Antal, Herepey N. Károly, Jakabházy Béla, Kubinyi János, Kapucz Miklós, Kozáky Jenő, Kiss István (Ghergitta), Kiss István (B.-Ujfalu), Körösmezei Lajos, Kárpáti Sándor, Krizbai Béla, Lipták Bertalan, Lengyel Károly, Molnár Máté, Molnár József, Montbach Iván, Mihályi Károly, Nagy János (Arad-Gáj), Nagy János (Mező-Domb), Okolicsányi Manó, Pintér Imre, Paika Venczel (2), Réthi Árpád, Rosenberger Mátyás (2), Sipos György, Szabó Sándor (F.-Tömös), Szekey Győző, Erdőöri Szakiskola Görgény Szt.-Imre), Szabó Lázár, Szász Ferencz, Dr. Szőke József, Székely földműves iskola (Algyógy), Tanítóképző intézet (Székely-Keresztúr), Thorotzkay Sándor, Veress Sándor, Vinczellér iskola (N. Enyed), Végh János.

Köri tagok: Angyal Dezső, Albert Ödön (19), Antal Alajos (Vetés), Borcsiczky Károly, Babka György, Balogh Gergely, Booskor Imre, Bachmann Béla, Brandt Sámuel, Biszkup Béla, Brázay János, Basa Antal, Balogh Mihály, Baraje-

vác Kornél, Baka János, Benedek Gábor, Bartha János, Benedek József, Csergő Venczel, Czédler János, Császár Z. János, Csizér Ákos, Csánki Gyula, Czilli György, Csiky Viktor, Csoloth István, Czink Ferencz, Cziereizer Alajos, Csomós Jenő, Csuka Mátvás, Dénes Sámuel, Dénes József, Donáth Aladár, Diviáczky Rezső, Dezső Lajos, Deák Gerő, Derzsi Domokos, Egeli Pál, Községi Előljáróság (Földrajz, Községi Előljáróság (Kis-Ilva), Fülöp Ákos Follmayer János, Dr. Fay Andor, Forika Ágoston, Fekete József, Felső népiskola (Gy.-Alfalu), Gebhard Imre, Elemi iskola Gondnoksága (Bogáth), Gazdasági ismétlő iskola (Makó), Gerecze Pál, Gázsa Sándor, Hudiók János, Hankó Antal, Haiszer Henrik, Hlatkó Miklós, Hoffmann Elias, Joó Kálmán, irsai Irsay József, Józsa Sándor, Incze Dénes, Izsák Márton, Kiss Jenő, Kállay Lajos, idb. Kosch Traugott, Kozma Dimén, Kovács László, Karácsony Sándor, Kiss Sándor (Róbert völgy), Kis Jakab, Kleisl Gyula, Keczán Elek, Kriza Sándor, Lokusztá Ferencz, László Péter, Lótos János, Lőrincz András, Lázár Istvánné, Mészáros Amánd, Mák Dániel, Molnár János, V. Mészáros Endre, Marcu János, Molnár Albert, Molnár József, Máthé István, Dr. Mezei Ödön, Nagy Imre, Neumann Károly, Nagy Elek, All. elemi népiskola (Radna-Borberek), Orbán Pál, Pinkert József, Polák József, Palatkas István, Petres Sándor, Pohánka Ödön, Pajor Tamás, Paál Mózes, Pokoly Lajos, Sándor Albert, Stefani Lajos, Schlammadinger Alajos, Schnorer Károly, Sándor János (Szt.-Erzsébet), Sántha Albert, Sebessy Ákosné, Steinbrükner Mihály, Szép Mihály, Agyagipari szakiskola (Ungvár), M. Szabó Gábor, Szilágyi György, Szabó Balázs, Szerdahelyi Ágoston, Szabó László (Vésztő), Székely József, Szabó György, Szabó Sándor (Bethlen), Szöcs János (1). gr. Török József, Tarry Károly, Turcsányi Andor, Tanítóképző Önképzőköre (Székely-Keresztúr), Török István, Uharik Sándor, Uray József, Ujvárosi Domokos, Ulrich Márton, Szent Ferenczrendű zárda (Szarhegy), Szent Ferencz-rendű zárda (Mikháza), Zeisler Lajos, Zomorai Dániel, Viharos Ferencz, Várady Árpád, Veress Zsigmond, Wimmer Mihály, Wimmer János (2).

1901. évre: Fülöp József, Kiss Sándor, Sándor János, Szarka Elemér, Weiland Jakab (1834), Szász Ferencz, Szilágyi Pál, Sárpataky Gyula, Péter Lajos, Veress János, All. elemi iskola Gondnoksága (Bogáth), Osváth Lőrincz, irsai Irsay József, Dr. Popescu János, Muth Jánosné, Gazd. ismétlő iskola (N.-Sármás,) gr. Török József, Rosenberger Mátvás, Németh Péter, Tódor István, Hankó Antal, László Péter, Balogh Mihály, Incze Dénes, Csiky Viktor, Antal Alajos (Szép-viz), Községi Előljáróság (Kis-Ilva), Dósa Dénes, Czink Ferencz, Patka Venczel, Veress Lajos, Dr. Fay Andor, Izsák Márton, Csomós Jenő, Szent Ferencz-rendű zárda (Észtelnek), Derzsi Domokos, Bottyán Pál, Gázsa Sándor.

1900. évre: Weiland Jakab, Osváth Lőrincz, Dr. Popescu János, Rosenberger Mátvás, Dósa Dénes, Veress Lajos.

1896—1899. évre: Szopó József.

1898—1900. évre: Bakó István.

1897—1901. évre: Tóth István.

1899. évre: Dr. Popescu János és Dósa Dénes

1902. évre: Pozsonymegyei méhészkör (62), Páll Károly (7).

Kolozsvárt, 1902. július 29-én.

Biró Gyula,
pénztáros.

Tartalom: Kitüntetés. — A pozsonyvármegyei méhészkör tisztelt tagjaihoz! *Olgvai Árpád.* — Utmutatás a kezdő számára. *Teleki.* — Magyar királyi állami méhészeti gazdaság Gödöllőn. *Teleki.* — Idei élelményeim a méhészetben. *Prónay Albert.* — A mi dolgaink. *Szentgyörgyi.* — Irodalom. — Méhészeti előadások. — Különfelek. — Tagsági díjak nyugtázása.

Nyomatott Gámán János örökösénél Kolozsvárt, Kossuth Lajos-utca 10. sz.

Apró hirdetések.

E rovatban az Erdélyrészi Méhészegyesület tagjai 2 sorig ingyen hirdethetnek; ezen fölül minden félhasábos petit sor 8 fill. Akik nem tagjai a méhészegyesületnek, soronként 16 fillért fizetnek.

Megrendelés czéljából a következő szaklapokat ajánljuk:

Szárnyasaink. Az egyedüli magyar nyelvű baromfityenyésztési képes szaklap, mely a baromfityenyésztés összes ágaival, a baromfiak betegségeivel és ezek gyógykezeléseivel foglalkozik. A lap az Országos Baromfityenyésztési Egyesület hivatalos közlönye; szerkeszti **Parthay Géza** egyesületi igazgató. Előfizetési ára egész évre 8 korona, félévre 4 korona. Mutatványszámokat szívesen küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-útcza 30. sz.

Vadászat és Állatvilág. Vadászati, zoologiai és kynologiai képes szaklap. **Bárony István** és **Főnagy József** közreműködésével szerkeszti **Parthay Géza**. Előfizetési ára egész évre 8 korona, félévre 4 korona. Mutatványszámokat díjtalanul küld a kiadóhivatal: Budapest, Rottenbiller-útcza 30. sz.

Szőlőszeti és Borászati Lap.

Megjelen Kecskeméten, minden héten esütörtökön. Szerkesztő és kiadó tulajdonos **Maurer János** Kistemplom-ter 189. sz. Előfizetési ára egész évre 8 K. félévre 4 K. egyes szám ára 20 fill.

Az „**Olcsó oksz. méhészeti**“ cz. munka II. kiadása 2 korona; kapható a szegzárdvidéki méhészegyesületnél Szegzárdon.

Tiszta pörgetett akác-, hárs- és egyéb **virágmézet** ragyobb mennyiségben *megvételre keres* — ajánlatokat kérve — a *Gazdasági Közvetítő Iroda Nagy-Kunizsán.*

Mézpörgető, méztartó bádog-edény jutányos áron kapható **Zeiler Géza** bádogosnál **Kolozsvár** (Mátyáskirály-útcza 4.) Ugyanő elvállal **mindennemű bádogos munkát. Javításokat** jutányos áron, pontosan teljesít. Arjegyzéket kívánatra bérmentve küld.

Nagy méhtelep létesítéséhez sürgősen társat keres egy gyakorlott méhész, akác- és tisztos-füből jó horást adó helyen; esetleg bárhol, ahol a viszonyok kedvezőbbek, mint lakóhelyén. Az illetőnek nem kell éppen szakértőnek lennie, a méhest magam rendezném be és vezetném. Jelentégi állomány 86 család, tehát elég tisztoság alap. Közlebbi értesítést csak komoly ajánlatokra adok.

Szabó Kálmán. méhész. **Debreczen,** Eötvös ú. 37.

Biedermann Ferencs

Erdélyrészi Műlepgyára Kolozsvárt, Rákóczy-út. Kilója 4 kor. 40 fill. 5 kilós postacsomag franko.

Viszontelárusítók kedvezményben részesülnek.

Eladó méhanyák

csak 2 korona. Szállításért jót állók, közlöttekért felelősség.

Petrovits Ferencs

okszerü méhtenyésztő.

Ó-Szőny. (Komárom vm.)

Eladó méhes.

Kaptárban 81. kasban, 19 jól gondozott méhtörzs és fölszerelés a tulajdonos elhalálózása következtében eladó özv. **Kiss Jenőné,** tanárnénál Kezdi Vásárhelytt.

LUCIO PAGLIA

nagy kereskedelmi méhtelege
CASTEL SAN-PIETRO EMILIA-ban. ITÁLIA.

Minden külföldi és nemzetközi kiállításon kitüntetést, az olasz király ő felsége részéről legmagasabb dicsérő elismerést nyert. — 32 évi gyakorlat. — Megrendelőinek száma évről-évre növekedik.

Legtisztább olasz fajú anyák,

továbbá $\frac{1}{2}$ — $1\frac{1}{2}$ kgr. súlyú rajok szétküldése üres lépekkel, mézzel, viaszszal. A megrendelések leggyorsabb és legpontosabb eszközzése. Az anyák **tiszta fajnevelésére** különös gonddal **csakis erős törzseket** használ a tulajdonos. kinek **ÁLLANDÓ felügyelete és vezetése a faj kiválóságára, termékenységére és szépségére** nézve, sat. a legjobb **biztosíték.** (4-4)

Ki akar

célszerű, s e mellett olcsó méhészeti eszközöket, mint: **emailrozott- v. bádog-mézpörgetőt** minden nagyságban, 16 koronától följebb, fölül, v. alul **hajtó szerkezettel, lépfődelező eszközöket, viaszolvasztót,** továbbá fából, v. szalmából minden rendszerben készült **kaptárokat, méhészsipkát, kesztyűt, füstölőgépet, lépkést, keretfogót, rajfogó-készüléket, főcskendőt, anyásító-készülékeket, etetőedényeket, zárórácsot, tolokákat, keretszögező-gépet, távolsági kengyeleket, v. horgokat, szalmavánkosokat, méhészttüt, mézesüvegeket, méhésztkönyveket, stb.?**

Annak meg kell

előbb hozatnia **ingyen** az **illusztrált** és a havi emlekeztetőikkel ellátott **Simmich-féle árjegyzéket,** mely egyúttal különleges prospektus a **Simmich-féle szalma-népkaptárokról, mézpörgetőkről, etető-készülékekről,** sat., s mely az **egyedül-gyártásra** átvett, szabadalmazott és a legnagyobb eredménnyel alkalmazott, s felelősség mellett **tiszta méhviaszból készült Alfonsus-féle mülépről** is — kilója 4-80 kor., $3\frac{1}{2}$ kgr. 16-20 kor. — közöl ismertetést. Az egész mülép biztos beragasztásának módjáról minden küldeményhez nyomtatott utasítást csatolok. 7-12

SIMMICH F.

első osztr.-sziléziai kereskedelmi méhtelege
Jauernig-ban (Osztr.-Szilézia).

A legmagasabb állami érmekkel és miniszteri dicsérő-oklevelekkel. stb. kitüntetve

**Az első magyar
kereskedelmi méhtelep**

tulajdonosa:

Kühne Ferencz

Budapesten, (5—8)

I. ker., Attila-útca 99. szám.

Kitüntetve minden kiállításon számos díszoklevéllel, arany- és ezüst-érmekkel, pénzjutalmakkal, oklevelekkel és elismerő iratokkal. Szállítója számos méhészeti egyesületnek, a m. kir. méhészeti felügyelőségnek, a méhtenyésztési szakközlegyeknek, s a méhtenyésztés terjesztésével és tanításával foglalkozó szakintézeteknek, sat.

— *Az egyedüli kereskedelmi méhtelep, mely az ezredéves kiállításon a legmagasabb kitüntetést: a „Kiállítási nagyjermet“ nyerte.* —

Műhelyeimben nagyban, kifogástalanul, pontosan és méltányos árban készíttetem és raktáron tartom a következőket:

Mindenféle méhkaptár, a kaptár-készítés eszközei, keretkészítőgépek, keretléczek, távolságkapcsok. Hanneman-féle rács horganylemezről, teljesen tiszta, sima és pontos nyílásokkal.

A mézpörgetés és viaszolvasztás eszközei, méztartók, mézszállító bödönök és mézesüvegek, mint: kitűnő jó mézpörgetők, viasz- és mézolvasztó-eszközök, mézesüvegek, mézsbödönök jó erős pléhből; továbbá öt kilós szállításra nagyon alkalmas bödönök.

A méhek kezeléséhez szükséges összes segédeszközök a legjobb anyagból. Keretfogók, keretvillák, a kaptártisztogatás eszközei, lépfődelező kések és készülékek, anyazárkák, herefogók, herekiesztők.

Minden kaptár, segédeszköz, sat. személyes fölügyeiletem mellett készül és csak a legsikerültebbek kerülnek a megrendelőhöz. — Valamennyi tárgy a legjobb és a czélnak leginkább megfelelő tartós, jó anyagból készül. — A rendestől elűtő kaptárokat és eszközöket csekély árkülönséggel készítem.

Képes főárjegyzéket az 1902. évre kívánatra ingyen és bérmentve küldök.

Valódi Rietsche-féle műlépprések minden nagyságban, öntéses formákban.

Műlép amerikai hengergépen készítve, a legtisztább méhviaszból. A viasz tisztaságáért szavatolok.

A raj befogásához és elhelyezéséhez szükséges összes eszközök. Rajfogók és rajföcskendzők.

Az etető-eszközök különféle, legcélyszerűbb nemei; továbbá itatóedények és itató-vályúk.

Füstölő- és védekező-eszközök, Füstölők, smokerek, pipák, füstölő és elkábitó-anyagok, méhészsipkák, szem- és orrvédők és keztyűk.

A méhészeti irodalom termékeiből a legjobb és a legkedveltebb szakmunkák.

CSINTALAN GYULA

orgona-, zongora- és harmonium-készítő

KOLOZSVÁRT. Lakása: Egyetem-ú. 6. sz. Üzlethelyiség: Deák-Ferenc-ú. 2. sz., hátul az udvaron.

Elvállalok orgona készítését, minden nagyságban, minden kivitelben és styben, továbbá javítását, átalakítását, kibővítését és hangolását jóállás mellett.

Elvállalok bármilyen nagy zongora-javítást, hosszú zongorák rövidde átalakítását, bőrzését és hangolását.

Készítek oltárokat, szószéket és szószék fölébe való koronát, nemkülönbön egész templomi berendezéseket is.

Elvállalom iskolai és szobai harmoniumok javítását és hangolását, úgy helyben, mint vidéken. Vidéki meghívásra pontosan megjelenek. Kérdező-ködésekre azonnal válaszolok.

Miért továbbra is becses figyelmébe ajánlom magamat. A t. közönség és egyházak pártfogását kérve, maradtam tisztelettel:

1—5.

CSINTALAN GYULA.